

[Henry Christensen.]

overskrift „Drivkræfterne bag vore handlinger“. Det hedder bl. a. i den:

„Ifølge den moderne teori igangsættes aggressiv adfærd af ydre påvirkninger af den art, man kalder „frustration“. Dette er“

— stadig ifølge professoren —

„en fællesbetegnelse for alle situationer, hvori et menneskes ... adfærd hæmmes eller blokeres, som det f. eks. sker ved trafikpropper, forstyrrelse af arbejdsro, forstyrrelse af éns søvn, nederlag i konkurrencer, hindringer af udfoldelsesmuligheder osv.“

Der fortælles videre i fremstillingen noget om, hvordan denne tilstand fører til produktion af kaphormonet adrenalin, og det udvikles videre, hvordan kampberedskabet kommer i orden.

Jeg skal ikke fortsætte fremstillingen, men jeg vil gerne understrege, at vi i venstre betragter den situation, som folkettinget er bragt i med denne forespørgselsdebat, med stor alvor. Det alvorlige ligger ikke i, at der mellem regering og de to forespørgende oppositionspartier er stor uenighed om den aktuelle økonomiske politik. Det ligger derimod i den baggrund, hvorpå befolkningen stilles over for kravet om at ændre den politik, som et stort flertal her i folkettinget har fastlagt. Denne baggrund er så helt åbenbart bl. a. den uro, som i den sidste tid har vist sig på arbejdsmarkedet. Denne uro har givet sig udslag i en række ulovlige strejker, sådan som vi hørte hr. Krog Hansen udvikle det.

Uanset at det krav, som i første omgang rejstes, var et overenskomstkraft, har foruden visse andre tidligere omtalte kræfter — Centralorganisationen af Metalarbejdere og LO — nu altså socialdemokratiet og SF ydet afgørende bidrag til, at motivet for uroen på arbejdspladserne blev gjort til et politisk motiv.

Jeg noterer mig naturligvis med tilfredshed socialdemokratiets, hr. Anker Jørgensens og LOs klare afstandtagen fra ulovlige

strejker, men jeg må desværre minde om, at såvel hr. Hans Rasmussens som LOs henvendelse til socialdemokratiet med henvisning til uroen på arbejdspladserne i hvert fald for alle udenforstående synes at have spillet en afgørende rolle for socialdemokratiets og SFs hastige aktionering her i tinget.

Mange af os husker nogle år tilbage, da socialdemokratiets daværende leder stod over for langt voldsommere demonstrationer fra arbejdspladserne mod den politik, der da var gennemført. Det krævede dengang et betydeligt personligt og politisk mod for socialdemokratiets førstemand at hævde og fastholde folkestyrets organers autoritet og ret til med det mandat, som et flertal i befolkningen havde givet, at fastlægge landets økonomiske politik, men H. C. Hansens faste optræden medførte i vide befolkningskredse og også hos flertallet af lønmodtagerne en stærk respekt for personen og hans partis holdning i den daværende vanskelige situation.

Vi kender, som det også er nævnt her i dag, lande i Sydeuropa, hvor ulovlige arbejdsnedlæggelser og uro over et stærkt politisk pres, men denne tilstand har vel alle demokratiske partier i Danmark været enige om at betragte som udtryk for et utilstrækkeligt, et ufuldstændigt, et svækket demokrati. I de nordiske lande har vi omvendt lagt afgørende vægt på respekten for de afgørelser, der blev truffet i folkestyrets organer, de organer, der var udgået af frie og demokratiske valg. Kun herigennem kan befolkningens lige muligheder for medindflydelse på samfundets anliggender sikres.

Jeg nærer selvfølgelig ikke tvivl om de demokratiske partiers principielle tilslutning til disse for folkestyret fundamentale principper, men alle politiske partier har, uanset om de er i regering eller i opposition, ansvar for, at der også er tillid til principernes pariværdi. Vi skal da ikke underkende, at socialdemokratiet har befundet sig i en vanskelig situation. Enhver kan levende forestille sig de følelser, der har besjælet den socialdemokratiske ledelse og